

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 126.835 van 6 januari 2004  
in de zaak A. 121.275/XIV-10073.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat J. ANTHONIS,  
                  kantoor houdende te 2200 HERENTALS,  
                  Lierseweg 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:  
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 21 mei 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 2 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOODTS, die loco advocaat J. ANTHONIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 oktober 1999 en zich op 13 oktober 1999 vluchteling verklaart; dat op 30 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 18 april 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Middel afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen en het algemeen beginsel van motiveringsplicht.

Doordat de CGVS in de bestreden beslissing besluit dat de asielaanvraag bedreiglijk is omdat verzoekende partij in zijn verklaringen t.o.v. de commissaris-generaal en de dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard in geen ander land een asielaanvraag te hebben ingediend en geen melding te hebben gemaakt van een eerder verblijf in Dtl.

Terwijl het trachten te verbergen van een tijdelijk verblijf en een asielaanvraag in een derde land niet noodzakelijk tot het besluit mag doen leiden dat de asielaanvraag in zijn geheel genomen als bedrieglijk dient te worden aanzien en aan de verklaringen van de vluchteling geen enkele geloofwaardigheid kan worden gehecht.

En doordat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar een aantal vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van zijn vader.

Terwijl reeds werd geoordeeld: ‘Vastgestelde contradicties in de opeenvolgende verklaringen van de asielzoeker kunnen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikt worden om de aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren op voorwaarde dat deze contradicties op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaring van de asielzoeker aantasten. Het belang van deze contradicties moet beoordeeld worden in functie van het geheel van de afgelegde verklaringen.’ (Raad van State, 11<sup>de</sup> kamer, 28 oktober 1997, nr. 69.217).

Uiteenzetting van het middel:

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij een korte tijd in Dtl. heeft verbleven vooraleer naar België te komen.

Volgens de gegeven van Dtl. zou verzoekende partij dit land een eerste maal zijn binnengekomen op 20 juli 1999, op 26 juli 1999 een asielaanvraag hebben ingediend en op 3 november 1999 opnieuw vertrokken zijn.

Dat stemt in ieder geval niet overeen met de realiteit vermits verzoekende partij reeds op 13 oktober 1999 in België een asielaanvraag heeft ingediend.

Dat, hoe dan ook, uit de gegevens van het dossier en ook deze van de overige familieleden klaar en duidelijk blijkt dat zij slechts kortstondig in Dtl. verbleven hebben en dit land opnieuw hebben verlaten, nog vooraleer er in hunnen hoofde een beslissing, laat staan een negatieve beslissing werd genomen.

Dat er in hunnen hoofde in feite dan ook geen enkele reden bestond om deze asielaanvraag te verzwijgen anders dan dat zij deze asielaanvraag niet wensten behandeld te zien in Dtl. alwaar zij slechte ervaringen hadden met de opvang.

Dat het geven van deze foutieve informatie, in hunnen hoofde dan ook niet kan worden gelijkgeschakeld met intentioneel bedrog.

Dat, in ieder geval, deze handelswijze niet van dien aard is, dat zij het gehele vluchtelingenrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig maakt.

Dat wanneer er zo'n klein verschil is in tijd tussen het ogenblik van de vlucht en het ogenblik waarop de vader van verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Dtl. dit enkel gegeven niet volstaat om het gehele asielaanvraag ongeloofwaardig te maken.

Dat de vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij en zijn vader, te verklaren zijn door onnauwkeurigheden bij de vertalingen, een wantrouwen t.o.v. de tolk, de vervaging van het geheugen en het verdringen van traumatische ervaringen in de loop der jaren en niet slaan op essentiële elementen in de asielaanvraag.

Zo lijdt het CGVS een belangrijke tegenstrijdigheid af uit het feit dat de vader van verzoekende partij sprak over vier leden die waren binnengedrongen, doch de woning zelf niet betraden, terwijl verzoekende partij gewag maakt van een hoger aantal.

Dat beiden echter duidelijk gewagen van agressors die de toegangspoort forceerden en in ieder geval zijn binnengedrongen langs deze poort.

Dat de vraag hoeveel het er waren neerkomt op een nuancering die gemakkelijk kan zijn verloren gegaan door het feit dat verzoekende partij en zijn vader werden gehoord in het Servisch-Kroatische en niet in hun eigen taal, nl. de Romse taal.

Dat zij beiden weinig geletterde mensen zijn.

Dat het antwoord op de vraag naar het aantal agressors afhankelijk is van de vraag naar het aantal leden van het UÇK en het aantal Albanezen, nu kennelijk beide waren betrokken bij de feiten en ook hier al vlug, afhankelijk van de vraagstelling onduidelijkheid over kan rijzen.

Dat ook vader van verzoekende partij wel degelijk melding maakt van een groot aantal Albanese burgers die tevens betrokken waren (verslag interview CGVS 23 mei 2000, p. 4).

Dat zo er al sprake is van een tegenstrijdigheid die niet het gevolg is van de vertaalproblemen en/of onduidelijk vraagstelling, het in het licht van de gehele verklaringen in ieder geval niet gaat om een essentieel element.

De CGVS leidt tevens een tegenstrijdigheid af uit het feit dat de vader van verzoekende partij gewag maakt van slagen en verzoekende partij niet.

Dat in het licht van het geheel van hun verklaringen, niet kan worden ingezien hoe dit vermeende verschil determinerend kan zijn.

Dat ook hier het feit dat verzoekende partij en zijn vader niet in hun eigen taal werden gehoord en zich niet comfortabel voelden gehoord te worden door een tolk van Albanese oorsprong, zijn invloed heeft gehad bij het verloop van het interview.

Dat wat het verblijf van de vader in Dtl. betreft, zoals uiteengezet, het zeer korte tijdsverloop het niet ongeloofwaardig maakt dat hij wel degelijk aanwezig was bij de feiten.

Dat wanneer de CGVS er van uit gaat dat de vader niet aanwezig was bij de feiten, de verklaringen van de verzoekende partij maar moeilijk kunnen getoetst worden aan de verklaringen van de vader.

Dat de CGVS zijn beslissing dan ook niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat het middel gegrond is.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal besluit dat de asielaanvraag bedrieglijk is, nadat hij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een eerdere asielaanvraag in Duitsland heeft verzwegen en dat er belangrijke tegenstrijdige verklaringen zijn; dat het eerste motief van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“(…)

Er dient gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat noch u noch uw ouders ooit in een ander land dan België een verzoek om asiel of om erkenning als vluchteling hebben ingediend (CGVS 19/03/2002, p. 3-4, 16). Uit informatie verstrekt door de Duitse autoriteiten blijkt echter dat u op 20 juli 1999 Duitsland binnenreisde en er op 26 juli 1999 een asielaanvraag indiende. Door geen melding te maken van uw eerdere asielaanvraag en verblijf in Duitsland bij uw verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken en door ontkennend

te antwoorden op de expliciete vraag hiernaar bij uw verhoor in dringend beroep, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden.  
(...).”;

Dat dit een determinerend motief is in de zin dat het volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat zij een eerdere asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend; dat het feit dat zij de beslissing van de Duitse overheid niet heeft afgewacht niets afdoet aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij de eerdere asielaanvraag in Duitsland niet heeft vermeld op de dienst Vreemdelingenzaken en zelfs ontkennend heeft geantwoord op de expliciete vraag dienaangaande op het commissariaat-generaal, noch aan het besluit dat zij “de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden”; dat derhalve de commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief de asielaanvraag bedrieglijk kon verklaren; dat de overige motieven waarop de bestreden beslissing steunt slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Afgeleid uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève.

Doordat de CGVS door de asielaanvraag af te wijzen op basis van het vermeende bedrog, de asielaanvraag onvoldoende heeft onderzocht.

Dat de CGVS bij haar onderzoek kennelijk tevens enkele en alleen rekening heeft gehouden met het laatste interview en niet met de voorgaande gegevens.

Dat het CGVS de asielaanvraag bovendien enkel en alleen beoordeelt op basis van de asielaanvraag van de vader en geen rekening houdt met de verklaringen van de overige familieleden.

Dat wanneer de CGVS er van uit gaat dat de vader niet aanwezig was bij de feiten, de verklaringen van de verzoekende partij maar moeilijk kunnen getoetst worden aan de verklaringen van de vader.

Dat verzoekende partij afkomstig is van een risico-land.

Dat de Rom-bevolking inderdaad het voorwerp is geweest van ernstige schendingen van de mensenrechten.

Dat deze realiteit de CGVS er toe verplicht om elke asielaanvraag m.b.t. dit land met de nodige aandacht te onderzoeken.

Dat het CGVS heeft nagelaten aan de Duitse Overheid te verzoeken om de motieven van de asielaanvraag toe te lichten.

Dat, in ieder geval, de CGVS op basis van o.m. dit formele standpunt, de aanvraag heeft afgewezen, zonder de asielaanvraag voldoende te onderzoeken en zonder voldoende rekening te houden met de diverse verklaringen afgelegd door verzoekende partij en de overige familieleden.

Dat het middel gegrond is.”;

2.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de commissaris-generaal alleen al op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij “de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden” de asielaanvraag bedrieglijk kon verklaren; dat derhalve de commissaris-generaal geen grondiger onderzoek diende te doen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat dient herhaald te worden dat artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingen Conventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft ingediend; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

**De griffier,**

**M. MILOJKOWIC.**

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
toegevoegd griffier.

**De voorzitter,**

**C. ADAMS.**